

IOL, FILL DE DOS MONS

JOAN MANUEL GISBERT

edebé

**IOL, FILL DE
DOS MONS**

JOAN MANUEL GISBERT

**IOL, FILL DE
DOS MONS**

edebé

© Joan Manuel Gisbert, 2021

© Ed. Cat.: Edebé, 2021

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions Generals: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Shutterstock

1a edició, setembre 2021

ISBN: 978-84-683-5368-5

Dipòsit legal: B. 7119-2021

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

A Federico Martín Nebras, per la màgia del Tres

Índex

1. Néixer és com despertar-se per primera vegada	9
2. Desaparició silenciosa a l'alba	13
3. El visitant dels somnis	18
4. Otsvan, el famós saurí.....	24
5. Orània, un indret únic al món	30
6. Els últims mags d'Orània	36
7. La història de la Irmea: la dona dels ulls de color violeta	41
8. Al Monestir de les Cent Onze Germanes.....	51
9. La desgràcia de la Irmea	62
10. Zurmunda, la bruixa ambiciosa	66
11. A la recerca d'en Iol, amb ansietat	71
12. La decisiva arribada de l'Àldius	80
13. Al Pou Negre	91
14. Perdut pels camins circulars	98
15. El secret d'Otsvan el Saurí.....	101
16. Grans canvis, vides noves	106

1. Néixer és com despertar-se per primera vegada

Fa centenars d'anys, en una casa de pagès, va néixer un nen que es va desconcertar molt en veure la llum, perquè no se l'esperava. La seva arribada al món va ser com despertar-se després d'un son profund que havia durat mesos.

I va passar una altra cosa: quan l'Àlia, la mare, mirava el fill acabat de néixer amb tota la tendresa, va notar amb gran sorpresa que el part encara no s'havia acabat.

Tenia dins un altre nen que també volia néixer, despertar i veure la llum del món.

Ho va fer al cap de poc. Hi havia una mena de somriure en aquells llavis petits.

—Bé, ara sí que ja està. On en neix un, en neixen dos, passa de vegades —va dir l'Ilna, una dona que es dedicava a ajudar en els parts. Havia vingut a correu-ta des d'un llogaret proper, avisada per uns pagesos.

L'Àlia, la nova mare, estava molt sorpresa observant-los a tots dos. I també feliç. Feliç i sorpresa. I també aclaparada. Feliç, sorpresa i aclaparada.

No havia pensat que tindria bessons, amb tot el que això suposava.

En Nur, el seu marit, no era a casa. Havia anat a comprar llavors al mercat setmanal que es feia molt lluny d'allà. No tornaria fins l'endemà.

El part s'havia avançat. Encara faltaven uns dies per sortir de comptes.

Durant tot el dia, moltes persones de les granges de la vora, dones gairebé totes, es van presentar i van ajudar l'Àlia i els dos nadons en tot el que va caldre.

I van estar poca estona tots tres sols.

Una d'aquestes vegades, cap a mitja tarda, va arribar a aquella senzilla casa de pagès una dona gran, una desconeguda, d'aparença desagradable, vestida amb roba molt desgastada. Va explicar que havia sentit dir a unes dones que havien nascut bessons en aquella casa, i que venia a veure'ls perquè estava segura que devien ser molt bufons.

—Oh, sí, ja ho crec, que bonics que són —va dir la vella amb veu melosa, mirant-los de prop—. I tan iguals que semblen el mateix. Cada un és com un mirall de l'altre!

Aquella dona va estar uns minuts desfent-se en afalacs i manyagues fins que, havent-se assegurat que no hi havia ningú més a la casa ni pel voltant, va canviar d'actitud.

—Ets molt afortunada —va assegurar, mirant l'Àlia amb rancúnia—, tu tens dos fills..., però jo no en tinc cap. Et sembla que això és just?

L'Àlia es va quedar tan sorpresa en sentir aquelles paraules que no va saber què fer ni què dir.

I tot d'una, la dona va afegir-hi, molt trista:

—Per què no me'n dones un, i me l'emporto? Així et treus un pes de sobre. Estàs molt prima. Si els alletes a tots dos durant mesos i mesos, no tindràs ni ventre ni moca. Amb un de sol, ho aguantaràs molt millor; t'ho dic jo.

L'Àlia va pensar que la desconeguda no hi tocava; en la seva mirada, hi havia una cosa estranya.

Com si tingués por que la dona fes un disbarat, es va acostar els nadons al cos i els va protegir amb els braços, per impedir que l'altra pogués emportar-se'ls si ho provava.

Aquella dona tan inquietant va reaccionar amb un somriure burleta ple de menyspreu i, atansant-se una mica més, va preguntar:

—De debò et penses que aguantant-los així podràs evitar que n'agafi un, el que jo vulgui?

Semblava que res de bo pogués passar quan va entrar a casa un pagès corpulent que es deia Sies i que era molt amic del marit de l'Àlia. Sense sospitar res, se li va adreçar amb un gran somriure i li va dir:

—Ves per on, que els tens de dos en dos, eh? Que bo! Ja veuràs quina cara farà en Nur quan els vegi. Hola, menuts, com esteu? Oh, no cal que em digueu res, ja veig que esteu molt bé!

L'Àlia va estar a punt de demanar-li que la deslliurés de la vella, però aquella dona tan anguniosa ja no hi era. S'havia retirat com una ombra en veure que entrava en Sies.

Tots dos nadons s'havien quedat molt quietos, com atents a alguna cosa que no podien veure.

—Ha vingut fa un moment una dona vella molt estranya. No l'havia vist mai. Ha dit que em volia agafar un nen perquè ella no en té cap —li va explicar l'Àlia, encara espantada.

En Sies va mirar per tot arreu.

—Fa un moment era aquí —va afegir l'Àlia.

—Ah, doncs no deu ser gaire lluny. Espera't, vaig a buscar-la. Quan la trobi, li cantaré les quaranta. Què es deu pensar, la molt desgraciada!

L'home va sortir fet una fúria.

Passada una bona estona, va tornar a entrar. Estava desconcertat.

—He mirat arreu i res. He preguntat i ningú l'ha vist. Ha dit per què coi volia emportar-se un nen?

—Em sembla que no hi tocava —va fer l'Àlia mentre es posava un dit a la temple—. Què n'ha de fer, d'un dels meus fills acabats de néixer? Val més que no hi pensem. Espero que no torni, no podria suportar veure-la un altre cop per aquí.

—No crec que s'hi atreveixi, però ara mateix diré a la meva dona que vingui i no se separi de vosaltres fins que torni en Nur.

—No cal que es molesti. Vindran les meves cosines.

—Una mà més no sobrarà. Aquests dos marrecs donaran feina.

—Això sí que és veritat —va dir l'Àlia mentre els abraçava, plena de joia.